บทที่ 2

การศึกษาที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการปนภาษาและการศึกษาเรื่องอื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการปนภาษานั้น มีมากมายหลายเรื่องด้วยกันเช่น การแปรของภาษา การสลับภาษา การยืมภาษาหรือทัศนคติต่อการใช้ภาษา ในที่นี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเฉพาะการศึกษาที่เกี่ยวข้องสำคัญๆและน่าสนใจ เป็นหัวข้อต่างๆดังต่อไปนี้

2.1 การแปรของภาษา

การปนภาษาถือเป็นการแปรของภาษาชนิดหนึ่ง ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2532) ได้ให้นิยามไว้ในหนังสือคำจำกัดความศัพท์ในภาษาศาสตร์สังคมว่าการแปรของภาษา(linguistic variation หรือ language variation) หมายถึงการที่รูปใดรูปหนึ่งมีลักษณะที่เปลี่ยนแปลงหรือแตกต่างไปจากเดิมหรือมีลักษณะที่เบี่ยงเบนไปจากรูปมาตรฐาน แต่ยังคงความหมายแก่นเหมือนกันคือยังคงเป็นสมาชิกของสิ่งเดียวกันนั่นเอง การแปรมี 2 ประเภทคือ

2.1.1 การแปรภายในภาษา (intralanguage variation)

การแปรภายในภาษา หมายถึงการที่ลักษณะบางลักษณะในภาษาใดภาษาหนึ่งมีรูปแปรหลายรูป เช่นในภาษาไทย คำที่ใช้แทนตัวผู้พูดมีหลายรูปแปร เช่น ผม ดิฉัน หนู อั๊ว กู เป็นต้น

2.1.2 การแปรระหว่างภาษา (interlanguage variation)

การแปรระหว่างภาษา หมายถึงการที่ผู้พูดใช้คำหรือประโยคจากหลายภาษาแทนกัน เช่นใช้คำว่า thesis แทนคำว่า วิทยานิพนธ์ ใช้ประโยค I like it แทน ชอบจัง ซึ่งเห็นได้ว่ารูปที่แปรกันในตัวอย่างที่ยกมานี้เป็นรูปที่มาจากภาษาไทยพวกหนึ่งและจากภาษาอังกฤษอีกพวกหนึ่ง แต่ทั้ง 2 พวกใช้แทนกันได้เพราะมีความหมายเหมือนกันนั่นเอง

ดังนั้นการแปรระหว่างภาษาก็คือการปนภาษา ซึ่งหมายถึงการใช้คำจากภาษาหนึ่งในปริบทของอีกภาษาหนึ่ง แม้จะต่างคำต่างภาษาแต่ก็มีความหมายเดียวกันจึงแปรซึ่งกันและกัน เช่น ตัวอย่างในภาษาไทยที่ใช้คำว่า present แทนคำว่า เสนอ confirm แทนคำว่า ยืนยัน airport แทนคำว่า ท่าอากาศยาน ในประโยคภาษาไทย ดังเช่น “เธอรีบออกจากบ้านเถอะ นี่มันเย็นวันศุกร์นะ

หอสมุดกลาง สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เดี๋ยวก็ไปถึง airport ไม่ทันหรอก" ในประโยคนี้จะเห็นว่าคำว่า airport แปรกับคำว่า ท่าอากาศยาน การแปรระหว่างภาษาในลักษณะนี้ทำให้คำในภาษาไทยและคำในภาษาอังกฤษสามารถใช้แทนกันได้ จึงถือเป็นรูปแปรซึ่งกันและกัน

2.2 การปนภาษา

การศึกษาเกี่ยวกับเรื่องการปนภาษาโดยตรงนั้น มีนักภาษาศาสตร์ที่สนใจเกี่ยวกับเรื่องนี้และได้ทำวิจัยศึกษาไว้หลายท่าน อาทิเช่น มาราซิกัน (Marasigan 1988) กล่าวไว้ในหนังสือ Code-switching and Code-mixing in Multilingual Societies. ว่าเมื่อเราต้องการศึกษาเฉพาะกรณีที่อ้างถึงการใช้ภาษา 2 ภาษาในประโยคหรือปริจเฉทเดียวกัน การปนภาษาที่เราจะศึกษานั้นยังหมายรวมถึงการปนภาษาจากวิธภาษาหนึ่งของภาษาหนึ่งจากหลายๆวิธภาษาของภาษาเดียวกัน ผู้วิจัยจะขอยกตัวอย่างในภาษาไทยเช่นคนไทยในจังหวัดนครศรีธรรมราชพูดภาษาไทยถิ่นใต้สลับกับการพูดภาษาไทยถิ่นกลางหรือภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งอาจจะเป็นการสลับทั้งประโยคหรือมีการปนเพียงบางคำก็ได้ เช่น "ฉันว่าร้านนี้ทำอาหารได้หรอยจังฮู้" ซึ่งเป็นการปนภาษาไทยถิ่นใต้ในบริบทของภาษาไทยมาตรฐาน หรือ "แซบหลายเด้อส้มตำร้านนี้" ในการปนภาษาไทยอีสานในบริบทของภาษาไทยมาตรฐานซึ่งทั้งข้อความหรอยจังฮู้และข้อความแซ่บหลายเด้อเป็นภาษาถิ่นซึ่งหมายความว่าเอร็ดอร่อย

มาราซิกันยังกล่าวเพิ่มเติมอีกว่าการปนภาษานั้นสามารถสะท้อนสังคม วัฒนธรรมและความพึงพอใจส่วนบุคคล ซึ่งหมายความว่าการปนภาษาของทุกๆคนนั้นจะไม่มีรูปแบบแน่นอนที่ตายตัวว่าจะต้องปนเช่นนี้เมื่ออยู่ในบริบทนี้ หากแต่เป็นไปตามความพอใจส่วนบุคคลซึ่งสามารถสะท้อนความเป็นไปในสังคมและวัฒนธรรมของผู้นั้นได้ว่าในสังคมที่อยู่นั้นยอมรับการปนภาษาและมีการใช้ภาษาอื่นปนในการการสนทนาในชีวิตประจำวัน

ฟอร์ทูนาตา อาโซเรส (Azores 1967) ได้ศึกษาโดยทำการวิจัยในรูปแบบการปนภาษาของภาษาตากาล็อคและภาษาอังกฤษ โดยศึกษาใน 2 ลักษณะ ลักษณะแรกเรียกว่า Phillippine English ซึ่งเป็นชนิดของภาษาที่นำเอาลักษณะทางเสียงของภาษาตากาล็อคมาใส่ในประโยคภาษาอังกฤษ และลักษณะที่สองคือ Tagalog-English ซึ่งเรียกได้อีกอย่างว่า Mix-mix ในการวิจัยเขาศึกษาจากบทความเรื่อง The sun ในหนังสือพิมพ์ภาษาฟิลิปปินส์ที่เขาเลือกมาทำการวิจัย เขาพบว่าคำภาษาอังกฤษที่ปนในภาษาฟิลิปปินส์นั้น มีสัดส่วนมากกว่าภาษาตากาล็อคที่ปนในภาษาฟิลิปปินส์ถึง 3:1 และวลีภาษาอังกฤษที่ใช้ปนในภาษาฟิลิปปินส์ก็มีสัดส่วนสูงกว่าภาษา

ตากาล็อค 2:1

นอกจากนี้แล้ว อาโซเรสยังได้ศึกษาเกี่ยวกับหน่วยคำด้วย ซึ่งเป็นการปนทั้งภาษาตากาล็อคและภาษาอังกฤษเข้าด้วยกันใน 1 คำ อาโซเรสจึงถือว่าลักษณะดังกล่าวเป็นหน่วยคำที่ซับซ้อน (complex morpheme) ดังตัวอย่างเช่น *nagma-* market "go marketing" ซึ่งแปลว่า "ไปตลาด" ซึ่งอาโซเรสจัดว่าเป็นรูปแบบที่เขาเรียกว่า Mix-mix เนื่องมาจากมีทั้งหน่วยคำที่เป็นภาษาอังกฤษคือคำว่า market และหน่วยคำที่เป็นภาษาตากาล็อคคือคำว่า nagma หรือการปนในรูปแบบวลี *sa* eighteenth "on the eighteenth" คำบุพบทจะใช้ในภาษาตากาล็อคซึ่งใช้ร่วมกับการปนภาษาอังกฤษในคำว่า eighteenth หรือการปนในรูปแบบอนุประโยค Kung a-appear *sya sa* Monday , *alis ako* "If he will appear on Monday , I am going to leave" และการปนในประโยค *Nagpunta kami sa* beach "We went to the beach" (ผู้วิจัยใช้อักษรตัวเอนในแทนภาษาตากาล็อคและอักษรธรรมดาแทนคำภาษาอังกฤษ) การศึกษาของอาโซเรสชิ้นนี้จึงแสดงให้เราทราบว่าการปนภาษาในภาษาฟิลิปปินส์มีรูปแบบมากมายหลากหลายดังที่กล่าวมา

นักภาษาศาสตร์อีกคนที่สนใจศึกษาเรื่องการปนภาษาคือฮอฟแมน (Hoffman 1991) เขาสนใจเกี่ยวกับภาวะ 2 ภาษาและการใช้ 2 ภาษาควบกัน เมื่อเขาทำการศึกษาจึงได้พบว่าในกลุ่มคนที่ไม่ได้เป็นผู้พูด 2 ภาษาก็มีการใช้ภาษา 2 ภาษาปะปนกันไป โดยใช้ทั้งแบบสลับภาษา (code-switching) และแบบปนภาษา (code-mixing) ฮอฟแมนกล่าวว่าเขาศึกษาเรื่องนี้เพื่อที่จะเข้าถึงสมรรถนะทางภาษาที่จะพูดได้ 2 ภาษา โดยมีประเด็นหลักที่สำคัญ 2 ประเด็นคือ

1. ศึกษาโดยสังเกตจากการพูดของผู้ใหญ่โดยดูจากการพูดกลับไปกลับมาระหว่างภาษาทั้ง 2 ภาษา หรือการปนภาษาหนึ่งในบริบทของอีกภาษาหนึ่ง

2. ศึกษาการพูดกลับไปกลับมาระหว่างภาษา 2 ภาษาของเด็กซึ่งพ่อและแม่เป็นผู้ที่พูดคนละภาษา ดังนั้นในกรณีนี้เด็กจะได้รับและเรียนรู้ภาษา 2 ภาษาไปพร้อมๆกัน เมื่อเด็กเริ่มพูดจึงเป็นที่น่าสนใจว่าสมรรถนะทางภาษาในการพูดของเด็กจะเป็นเช่นไร

ในที่นี้ผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงทีละกรณีโดยเริ่มจากการพูดของผู้ใหญ่ที่ ฮอฟแมนได้อ้างถึงการศึกษาของ กัมเปิร์ซและเฮอร์นันเดซ - ชาเวซ (Gumperz and Hernandez - chavez 1972) โดยศึกษาชาว Hispanic และชาวเม็กซิโกที่อาศัยอยู่ในประเทศอเมริกา ชาวเม็กซิโกพูดภาษาอังกฤษในขณะที่ชาว Hispanic จะพูดภาษาสเปนที่เรียกว่า Chicano Spanish เขาทั้งสองพบว่าต่างฝ่ายต่างปนภาษาของอีกฝ่ายลงไปในภาษาของตนเป็นจำนวนมาก เนื่องจากภาษาอังกฤษและภาษาสเปนต่างมีอิทธิพลต่อกันและกันจนผู้ใช้ไม่สามารถเลือกใช้ภาษาหนึ่งภาษาใดได้ทั้งหมด ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะทั้งภาษาอังกฤษและภาษาสเปนมีการสัมผัสกันอย่างมากนั่นเอง เช่นตัวอย่างในข้อมูล

- And all of a sudden. I start acting real *curiosa* (strange) , you know. I started going

like this.

- *y luego decia* (and then I said) , look at the smoke coming out of my finger , like that. And then *me dijo* (he said to me) , "stop acting silly".

- *Pongan Los* (set up) picket signs.

- *A veces* (sometimes) , we take too many things for grant.

เขาได้สรุปไว้ในตอนท้ายของงานวิจัยว่าจากการสัมภาษณ์ผู้พูดจำนวนมากพบว่าการปนภาษามีประโยชน์คือเพื่อให้ถ้อยคำที่ต้องการสื่อสารออกไปมีความกระจ่างและแม่นยำมากขึ้น

ประเด็นที่ 2 ที่ ฮอฟแมนได้กล่าวถึง ก็คือสมรรถนะทางภาษาของเด็กที่มีพ่อและแม่เป็นผู้พูดภาษาต่างกัน ฮอฟแมนได้อ้างถึงการศึกษาที่เขาศึกษาเด็กอายุ 3-4 ขวบ เขาสรุปว่าเด็กมีการปนภาษาและการสลับภาษาจริง แต่เป็นการปนภาษาที่ไม่สมบูรณ์(incomplete-code-mixing)เพราะเด็กเล็กยังไม่รู้ถึงระบบที่ชัดเจนของภาษาทั้ง 2 ภาษา ดังนั้นจากจุดนี้เอง ฮอฟแมนจึงได้ให้ข้อคิดที่สำคัญของการปนภาษาว่าแม้ผู้พูดจะไม่ใช่ผู้พูด 2 ภาษาโดยกำเนิดแต่การที่เราจะใช้การปนภาษาได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์นั้น ผู้พูดจะต้องมีความคิดที่เป็นระบบอีกทั้งเข้าใจลึกซึ้งในระบบไวยากรณ์และการใช้ของภาษาทั้ง 2 ภาษาเป็นอย่างดีโดยไม่ทำให้ความหมายเปลี่ยน ไม่ใช่สิ่งที่เพียงแต่จำแล้วพูดออกมาอย่างเด็กเล็กเพราะเราจะถือว่านั่นคือการใช้ภาษาที่ผิด (wrong language)

ตัวอย่างการใช้ภาษาของเด็กเล็ก อายุ 3-4 ขวบ ตัวอย่างนี้เป็นการพูดของเด็กที่มีพ่อเป็นชาวอังกฤษและแม่เป็นชาวเยอรมัน

- Lots of *Moven* , Granddad!

จากตัวอย่างแม้เด็กจะสามารถพูดได้ครบถ้วนถูกต้องและสื่อความได้ แต่ก็ไม่ถือว่าเป็นการพูดปนภาษาที่ถูกต้องเนื่องจากเด็กเพียงแต่จำที่พ่อแม่พูดและเลียนแบบโดยพูดออกมาได้ แต่เด็กหาได้เรียนรู้ระบบไวยากรณ์และเข้าใจถึงการใช้อย่างถูกต้องไม่ เราจึงไม่ถือว่าเป็นการปนภาษาที่ถูกต้อง

ดังนั้นเมื่อเขาศึกษาการปนภาษาในเด็กวัยรุ่นซึ่งเป็นผู้พูด 2 ภาษา อายุประมาณ 15-16 ปี เขาพบว่าเด็กที่อยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนกลางและผู้ใหญ่ซึ่งพูด 2 ภาษาและการปนภาษาหรือการสลับภาษาในชีวิตประจำวันนั้น ได้รับการยอมรับว่าเป็นเจ้าของระบบของภาษาที่แตกต่างกันทั้ง 2 ภาษา จากการวิจัยพบว่าพวกเขามีความเข้าใจลึกซึ้งและสามารถใช้ภาษาร่วมกัน 2 ภาษาหรือใช้แยกในแต่ละภาษาได้ อีกทั้งยังมีการปรับไวยากรณ์ให้ถูกต้องตามบริบทของอีกภาษาหนึ่งเมื่อต้องนำมาใช้รวมกันด้วย

เรดลิงเจอร์ และ พาร์ค (Redlinger and Park 1980) ก็เป็นผู้ที่สนใจเกี่ยวกับสมรรถนะทางภาษาของเด็ก เขาทั้งสองได้ทำงานวิจัยในเด็กอาหรับและเด็กอังกฤษ(Arabic-English) อายุประมาณ

6-7 ปีและพบว่าเมื่อเด็กยังเล็กก็จะได้รับความรู้ทางภาษาจากทั้งพ่อและแม่ เด็กจึงมีคลังคำที่เป็นคำศัพท์ทั้งภาษาอังกฤษและภาษาอาหรับ แต่เมื่อเด็กสื่อสารคลังคำภาษาอังกฤษจะปรับไปสู่ภาษาอาหรับทันที โดยประโยคหลักจะเป็นภาษาอาหรับที่นำคลังคำภาษาอังกฤษเข้าไปปน ดังเช่น

- *huwa b*elive *fii slghaabi.*

He lives in the jungle.

เขาได้เสนอความคิดว่าคำที่เด็กจะแทนที่เข้าไปปนในประโยคจะเป็นคำที่มาจากความรู้สึกที่ต้องใช้อารมณ์เป็นพื้นฐาน ส่วนมากจะเป็นคำกริยา เช่นคำว่า live , eat , sleep , cry , see เป็นต้น อีกทั้งเด็กพวกนี้เมื่อโตขึ้นก็จะพัฒนาเป็นผู้ที่พูด 2 ภาษา (bilingual) คือพูดคล่องและเข้าใจลึกซึ้งในไวยากรณ์ของทั้งภาษาอาหรับและภาษาอังกฤษ ซึ่งแม้ว่าในวัยเด็กจะเป็นการปนภาษาที่ผิดไวยากรณ์หรือเรียกว่าการปนภาษาที่ผิดแต่เมื่อโตขึ้นก็จะค่อยๆพัฒนาจนกลายเป็นการปนภาษาที่ถูกต้องและนำไปสู่การใช้ภาษาที่ถูกไวยากรณ์ทั้งในระดับเสียง คำและประโยคในที่สุด

ในกรณีการปนภาษาอาหรับ-อังกฤษที่ เรดลิงเจอร์และพาร์ค ศึกษานี้ เขาพบว่าเมื่อเด็กเริ่มโตขึ้นจะค่อยๆลดการใช้การปนภาษาลงจนกระทั่งหมดไปและไปสู่การเป็นผู้พูด 2 ภาษาเต็มตัว ซึ่งหมายถึงเมื่อเขาเหล่านั้นเป็นผู้พูด 2 ภาษาเขาก็จะสามารถเลือกใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่วทั้ง 2 ภาษาโดยไม่มีการปนภาษาเกิดขึ้น เขากล่าวว่าที่เป็นเช่นนี้เนื่องมาจากสังคมชาวอาหรับมีบรรทัดฐานทางสังคม (sociolinguistic norms)บังคับอยู่ จึงเป็นการบังคับให้ระมัดระวังการปนภาษาอีกทางหนึ่ง

นอกจากบรรทัดฐานทางสังคมตามที่ได้กล่าวมาแล้วเขายังเสนอความคิดอีกว่าอาจเป็นเพราะเมื่อเด็กเริ่มโตขึ้นเด็กก็เริ่มมีการเรียนรู้ 2 ภาษาและสามารถแยก 2 ภาษาออกจากกันอย่างค่อยเป็นค่อยไป ดังนั้นเมื่อต้องใช้ภาษาในการสนทนาจึงสามารถเลือกที่จะหยิบเอาภาษาใดภาษาหนึ่งขึ้นมาใช้อย่างสมบูรณ์แทนที่จะมีการใช้ภาษาอย่างปะปนกันเช่นเมื่อครั้งยังเด็ก อีกทั้งเขาเห็นว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็กทำให้คลังศัพท์ของเด็กเพิ่มมากขึ้น ขยายกว้างขึ้น มีแหล่งศัพท์ที่สมบูรณ์และซับซ้อนมากขึ้น ดังนั้นความต้องการที่จะยืมคำมาปนในอีกภาษาจึงลดลงและหมดไปในที่สุด

อาร์นเบริกและอาร์นเบริก (Arnberg and Arnberg 1984)สนใจเรื่องที่ เรดลิงเจอร์ศึกษาจึงศึกษาเพิ่มเติมเกี่ยวกับสมรรถนะทางภาษาของเด็ก เขาได้ทำการวิจัยเด็กที่มีพ่อและแม่เป็นผู้พูดภาษาเดียวกันและเด็กที่มีพ่อและแม่เป็นผู้พูดคนละภาษา โดยศึกษาจากเด็กที่มีพ่อและแม่พูดภาษาอังกฤษหรือฝรั่งเศสทั้งคู่และเด็กที่มีพ่อหรือแม่พูดภาษาฝรั่งเศสหรือพ่อหรือแม่พูดภาษาอังกฤษ เขาพบว่าเราสามารถบังคับให้เด็กที่ได้รับ 2 ภาษาพูดเพียงภาษาเดียวได้แต่จะไม่สามารถพูดอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้เพราะเมื่อเขาได้รับการป้อนข้อมูล (input)แบบ 2 ภาษา ดังนั้นเมื่อเด็กพูดออก

มา (output)ก็จะต้องพูดแบบ 2 ภาษาเช่นกัน ดังนั้นการป้อนข้อมูลทางภาษาเข้าไปในสมองเด็กจึงมีผลเกี่ยวพันและสอดคล้องกับภาษาที่เด็กพูดออกมา ฮอฟแมนจึงสรุปจากการศึกษาการทำวิจัยของนักภาษาศาสตร์หลายท่านได้ว่า ผู้ที่ปนภาษามากที่สุดคือผู้ที่พูด 2 ภาษาเพราะได้รับการป้อนข้อมูลเข้าสู่สมองทำให้สมรรถนะทางภาษาของเขามีคลังศัพท์และคลังภาษาที่สามารถเลือกใช้ได้ถึง 2 ภาษาและออกมาในรูปของการปนภาษานั่นเอง

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทนำว่าเรดลิงเจอร์และพาร์คเป็นนักภาษาศาสตร์อีกคนหนึ่งที่ให้ความสำคัญกับการปนภาษาซึ่งได้ศึกษาและให้คำจำกัดความว่า "Language mixing or code-mixing is the combining of elements from 2 languages in the single utterance". (Redlinger and Park 1980:339) ซึ่งก็คือการรวม 2 ภาษาไว้ในประโยค 1 ประโยคนั่นเอง เขายังให้ความเห็นอีกว่าในการปนภาษานั้นไม่ใช่เพียงการใช้คำโดดๆ แต่อาจเป็นการปนคำหรือวลีเข้าไปในประโยคก็ได้ และสามารถปรับก่อนที่จะนำไปปนกับอีกประโยคเพื่อให้เข้ากับไวยากรณ์ในบริบทของอีกภาษาก็ได้ เช่นการปนภาษาอังกฤษในภาษาสเปนในประโยคต่อไปนี้

- *Tee schon ge***pour***t.*

Tea has been poured.

สำหรับวัตถุประสงค์ในการพูดปนภาษา ผู้วิจัยทุกคนเท่าที่ได้ทบทวนมาได้พบข้อสรุปที่คล้ายคลึงกันว่าการพูดปนภาษาเป็นสิ่งที่ผู้พูดใช้เพื่อ บรรยายอารมณ์และความรู้สึกของตน เพื่อความแม่นยำของถ้อยคำที่ต้องการสื่อสารและเพื่อประหยัดคำพูดด้วย

เนื่องจากวัตถุประสงค์ดังกล่าว ทำให้ ซิลวา-คอวาลันจึงศึกษาเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของเรื่องการปนภาษานี้อย่างจริงจัง ซึ่งพบว่าการที่เราใช้การปนภาษามากมายในชีวิตประจำวันนั้นเนื่องมาจากเหตุผลหลัก 3 ประการคือ

1. เพื่อความแม่นยำของถ้อยความที่ต้องการสื่อสาร
2. เพื่อประหยัดถ้อยคำที่ต้องการสื่อสาร
3. เพื่อบรรยายความรู้สึกได้ดีขึ้น

2.3 การยืมภาษา

การยืมภาษาแยกออกจากการปนภาษาได้ยาก ดังที่ฮอฟแมนได้กล่าวไว้ (Hoffman 1991) ผู้วิจัยสันนิษฐานว่าการยืมมีความเกี่ยวพันกับการปนภาษาอย่างมากซึ่งสังเกตเห็นได้ในบทสนทนาทั่วๆไปในชีวิตประจำวัน หรือการใช้คำว่าลิปสติกแทนคำว่าสีทาปาก อีกทั้งปัจจุบันมีการยืมคำภาษาอังกฤษเข้ามาในภาษาไทยมากแต่ฮอฟแมนก็ได้ให้ข้อสังเกตว่าการยืมคำภาษาอื่นเข้ามาใช้ใน

ภาษาของตนเองสามารถทำให้เกิดผลทางลบได้เช่นกัน เพราะอาจทำให้ภาษาแม่หรือภาษาแรกของเราลดความสำคัญลงไป เช่นเมื่อคุ้นเคยกับการปนภาษาใดๆเข้าไปในภาษาแม่ของเราทั้งในระดับคำวลีและประโยค ภาษาแม่ก็จะลดความสำคัญลงไปเพราะมีคำภาษาอื่นมาทดแทนเพื่อใช้ในการสื่อสารข้อความ ในกรณีนี้เขากล่าวว่าเป็นการไม่อนุรักษ์ภาษาแม่ของตนเอง

คำยืมส่วนใหญ่มักจะถูกรวบรวมอยู่ในพจนานุกรมของไทย และจากการศึกษาของยูจีนี เฮนเดอสัน (Henderson 1951) ในบทความเรื่อง "The Phonology of Loanwords in some South-East Asian languages" พอจะสรุปได้ว่าคำยืมที่มาจากภาษาต่างประเทศจะมีลักษณะสำคัญ 2 ประการคือ ประการแรกจะมีการเปลี่ยนการออกเสียงให้เหมาะสมกับภาษาของผู้ที่เป็นฝ่ายยืม ดังนั้นถ้าเราพิจารณาการออกเสียงแล้ว คำยืมดังกล่าวจะมีการออกเสียงที่คล้ายคลึงกับภาษาของฝ่ายยืมมาก ส่วนประการที่ 2 คือมีการรักษาสัทลักษณะของภาษาต่างประเทศเอาไว้ อาจเป็นเพียงแค่บางส่วนเช่นคำว่า ฟุตบอน โฮเต็น หรือรักษาไว้ทั้งหมดเช่นคำว่าเบียร์หรือไดนาโม วัฒนา อุดมวงศ์ (2524 อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ศิริวิสูตร 2537 : 11-12) กล่าวไว้ว่า คำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยนี้มีมาตั้งแต่รัชกาลที่ 3 จนถึงรัชกาลที่ 5 ซึ่งในคำยืมส่วนใหญ่จะถูกดัดแปลงให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทย ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการออกเสียง ระดับผู้ใช้ภาษาที่มีความรู้ทางภาษาอังกฤษเพียงพอจะสามารถเปล่งเสียงคำยืมดังกล่าวได้ถูกต้อง ซึ่งตรงกับที่โกรจอง (Grosjean 1975 อ้างถึงใน ฮอฟแมน 1991 : 110-111) ได้ให้คำนิยามของคำยืมว่า คำยืมจะใช้อ้างถึงถ้อยคำซึ่งได้ผ่านจากภาษาหนึ่งมาสู่อีกภาษาหนึ่งโดยใช้ลักษณะการพูดแบบภาษาเดียว และมักถูกรวบรวมไว้ในพจนานุกรมของแต่ละภาษาซึ่งจะถูกปรับเปลี่ยนรูปคำ เสียงและความหมายจากภาษาที่ถูกยืมมาเพื่อความสะดวกในการออกเสียงและเป็นไปตามลักษณะสำคัญของภาษาฝ่ายยืมเสมอ

ดังที่โกรจองได้ให้คำนิยามว่าคำยืมมักถูกรวบรวมไว้ในพจนานุกรมนั้น ผู้วิจัยศึกษาและพบว่าสำหรับในพจนานุกรมไทย ไม่ได้รวบรวมคำยืมเอาไว้ทั้งหมดและยังไม่มีปรากฏในพจนานุกรมไทย เช่นคำว่าแมนชั่น (คฤหาสน์หรือหมายถึงตึกใหญ่สำหรับแบ่งให้เช่า) หรือเมาส์ (อุปกรณ์เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์) และในส่วนของคำที่ได้รับการปรับเปลี่ยนเสียงให้เข้ากับภาษาไทย เช่น ในภาษาอังกฤษใช้คำว่า sign เมื่อได้รับการปรับเปลี่ยนให้เข้ากับภาษาไทยจะออกเสียงว่า เซ็น ผู้วิจัยก็จัดว่าเป็นการปนภาษาเช่นกัน สรุปก็คือในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะถือว่าข้อความภาษาอังกฤษที่กลุ่มประชากรพูดปนในภาษาไทยขณะที่ทำการสอนเป็นการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยทั้งสิ้นโดยไม่แยกว่าข้อความใดเป็นคำยืมหรือไม่ใช่คำยืม

2.4 ทัศนคติต่อการใช้ภาษา

ทัศนคติเป็นปัจจัยที่สำคัญที่มีอิทธิพลต่อปรากฏการณ์การแปรภาษาที่เกิดขึ้นจริงในสังคม เกี่ยวกับเรื่องนี้ ลาบอฟ (Labov 1972) ได้ศึกษาทัศนคติที่ชาวนิวยอร์คมีต่อการออกเสียง (r) หลังสระ (post-vocalic r) ตามกลุ่มอายุและชั้นทางสังคมของผู้พูด พบว่าทัศนคติต่อภาษามีผลกับอายุของผู้พูด กล่าวคือกลุ่มคนรุ่นใหม่มีทัศนคติต่อ (r) สูงสุดคือยอมรับว่า (r) เป็นรูปภาษาที่มีศักดิ์ศรีรูปใหม่สำหรับคนรุ่นใหม่ในชาวนิวยอร์คทุกชั้นสังคม และเมื่อลาบอฟนำผลการแสดงทัศนคติที่ได้มาเปรียบเทียบต่อการออกเสียง (r) จริงในการสนทนา เขากลับพบว่ามีผลตรงข้ามกันกับการแสดงทัศนคติ กล่าวคือคนรุ่นใหม่ซึ่งมีทัศนคติทางบวกต่อการออกเสียง (r) จริงๆแล้วมีการใช้(r) ต่ำมาก ยกเว้นกลุ่มชั้นทางสังคมสูงสุด

สำหรับการศึกษาในประเทศไทย ปาลีรัฐ ทรัพย์ปรุง (2537:153) ศึกษาการแปรของเสียง (ห์) ในภาษาถิ่นสงขลา เขตชุมชนเมือง ตามปัจจัยทางสังคมพบว่า (h) มีรูปแปร 3 รูปคือ [h] [ห์] และ [ฮ] โดยที่ [ฮ] เป็นรูปแปรที่มีศักดิ์ศรีและพบว่าทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นมีความสัมพันธ์กับการออกเสียง [h] ในบางกลุ่ม ได้แก่กลุ่มการศึกษาสูงในแวดวงภาษาถิ่นทั้งหมด กลุ่มการศึกษาปานกลางและกลุ่มการศึกษาต่ำบางกลุ่ม สิ่งสำคัญที่พบเกี่ยวกับทัศนคติต่อภาษาถิ่นก็คือทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นมีผลเป็นอย่างมาก ต่อการเลือกใช้รูปแปรที่มีศักดิ์ศรีจากภาษามาตรฐาน [ฮ] โดยเฉพาะกลุ่มการศึกษาสูงพบว่าผู้มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่นจะใช้รูปแปร [ฮ] มากกว่าผู้มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่น ในทางกลับกัน ผู้มีทัศนคติทางบวกต่อภาษาถิ่นจะใช้รูปแปร [h] และ [ห์] มากกว่าผู้ที่มีทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น

จากการทบทวนงานที่ผ่านมาทั้งหมด ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยของวงการศึกษาในประเทศไทย โดยศึกษาจากอาจารย์แต่ละกลุ่มในแต่ละสาขาวิชาคือ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษและรัฐประศาสนศาสตร์ ด้านพฤติกรรมการปนภาษาในการสอน ซึ่งเป็นการศึกษาอย่างละเอียดว่าในแต่ละกลุ่มมีการปนภาษาในการสอนมากน้อยต่างกันอย่างไร มีความหลากหลายในการใช้ชนิดของคำ และมีการปรับชนิดของคำตามไวยากรณ์อังกฤษและไวยากรณ์ไทยหรือไม่ ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกศึกษาที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยศึกษาจากอาจารย์ทั้ง 3 กลุ่ม ดังที่กล่าวมาและยังศึกษาว่าพฤติกรรมในการปนภาษาของอาจารย์มีความสอดคล้องกับทัศนคติเกี่ยวกับการปนภาษา หรือไม่ ผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่าถ้ามีทัศนคติทางบวกก็จะมีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยมาก แต่ถ้ามีทัศนคติทางลบก็จะมีการปนภาษาอังกฤษในภาษาไทยน้อย